

«ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ ΟΝΟΜΑ», της
Χρυσήδας Δημουλίδου – Γράφει η Κλειώ
Τσαλαπάτη
Εκδόσεις: Ψυχογιός
Σελίδες: 616
Τιμή: 17,91 €

Η καταξιωμένη συγγραφέας Χρυσήδα Δημουλίδου δεν χρειάζεται συστάσεις, καθώς το πλούσιο έργο της μιλάει για την ίδια. Η πρώτη μου συγγραφική επαφή μαζί της έγινε πριν από πολλά χρόνια με το ανεπανάληπτο μυθιστόρημά της *«Το Σταυροδρόμι Των Ψυχών»*, ένα βιβλίο που προσωπικά με καθήλωσε και με μετέτρεψε ευθύς εξαρχής σε "φανατική" αναγνώστριά της. Έκτοτε όλα σχεδόν τα βιβλία της κοσμούν την βιβλιοθήκη μου, έστω κι αν δεν τα έχω ακόμα διαβάσει όλα, αλλά τα περισσότερα από αυτά. Η χαρισματική συγγραφέας με το φετινό της νέο μυθιστόρημα, το οποίο κυκλοφορεί από τις εκδόσεις Ψυχογιός με τον αλληγορικό και τόσο σημαδιακό τίτλο *«Οι Δαίμονες δεν Έχουν Όνομα»*, τaráζει τα συγγραφικά "νερά" για τα καλά και μας αποδεικνύει πως η φαντασία, το ταλέντο και η ευρηματικότητά της είναι πράγματι αστείρευτα.

Μετά από τα υπέροχα προηγούμενα μυθιστορήματά της που εμπίπτουν καθαρά στην κατηγορία της αστυνομικής λογοτεχνίας, όπως το *«Φιλί Του Δράκου»* και τον *«Λύκο Της Μοναξιάς»*, η συγγραφέας επιστρέφει στο λογοτεχνικό είδος που χειρίζεται με ιδιαίτερη μαεστρία και ξεχωριστή ικανότητα. Το νέο της βιβλίο είναι ένα μυθιστόρημα ξεκάθαρα crime και θρίλερ, σαφώς αστυνομικό και μυστηρίου, και αναμφισβήτητα κοινωνικό και δραματικό. Ένα μυθιστόρημα που, χωρίς υπερβολή, κεντρίζει το ενδιαφέρον του αναγνώστη από την πρώτη σελίδα και το διατηρεί αμείωτο έως την τελευταία. Τα θέματα τα οποία θίγει η κ. Δημουλίδου είναι πάρα πολλά και πάντοτε επίκαιρα, όσο και πανανθρώπινα. Το μυστήριο που καλύπτει την έξοχη μυθοπλασία της αφήνει τον αναγνώστη να ανακαλύψει σιγά σιγά την πλοκή και να καταλήξει στις δικές του υποθέσεις διαλεύκανσής του, μόνο για να ανακαλύψει αργότερα ότι ίσως και να μην ήταν σωστά τα συμπεράσματά του. Προσωπικά, αν και ήμουν πεπεισμένη για την ορθότητα της αρχικής μου υπόνοιας, πολλές φορές αμφέβαλα και διχαζόμουν, έως να φτάσω στην τελική αποκάλυψη του μυστηρίου και να επιβεβαιωθώ. Αυτό που έχει, όμως, σημασία είναι η αναγνωστική απόλαυση μέχρι να φτάσει κανείς στο τέλος, καθώς η συγγραφέας αναπαριστά με αξιοθαύμαστη ακρίβεια και ζωντάνια την ατμόσφαιρα και τις ιδιαίζουσες συμπεριφορές μιας ολόκληρης εποχής, μιας επαρχιακής κοινωνίας και αμέτρητων χαρακτήρων, προσφέροντάς μας ένα μυθιστόρημα που μένει ανεξίτηλο στο μυαλό μας.

Δεν θα ήθελα να σας εξιστορήσω την υπόθεση του μυθιστορήματος, αφενός σεβόμενη την παράκληση της συγγραφέως στο εισαγωγικό σημείωμα περί μη αποκάλυψης οποιουδήποτε στοιχείου – κλειδιού για την πλοκή και, αφετέρου, πεπεισμένη ότι όσα

χρειάζεται να μάθετε για αυτήν αναγράφονται ήδη στην υπόθεση του οπισθόφυλλου του βιβλίου. Αυτά τα οποία θα ήθελα να επισημάνω, καθώς με άγγιξαν ιδιαίτερα και με προβλημάτισαν, είναι τα διάφορα κοινωνικά ζητήματα που θίγονται μέσα από την εξιστόρηση των "παθημάτων" των ηρώων και των διαφόρων γεγονότων. Νομίζω δε, πως ο ορισμός της τραγωδίας από τον Αριστοτέλη εκφράζει απόλυτα τον τρόπο χειρισμού της δομής αυτού του βιβλίου, καθώς η Χρυσήδα Δημουλίδου τοποθετεί εμάς τους αναγνώστες ως "θεατές" των παθημάτων των ηρώων και όλων των καταστάσεων τις οποίες αυτοί αγνοούν, χρησιμοποιώντας λόγο μεστό, γραφικό και ανεπιτήδευτο, να παρακολουθούμε τα πάντα να αναπαριστώνται μπροστά μας, μέχρι την στιγμή που η πολυπόθητη κάθαρση θα επέλθει και οι αδικημένοι θα δικαιωθούν και θα λυτρωθούν. Το σημαντικότερο στοιχείο όλων, θεωρώ πως είναι οι "δαιμόνες" που ενυπάρχουν μέσα στην ψυχή κάθε ανθρώπου, αν δεχτούμε την διττή μας υπόσταση με τη αιώνια συνύπαρξη του καλού και του κακού στην φύση μας, και κατά πόσο αυτοί έχουν την δύναμη να επικρατήσουν "υποσκελίζοντας" την αγνή και καλοπροαίρετη προσωπικότητά μας.

Το ιστορικό πλαίσιο μέσα στο οποίο τοποθετείται αρχικά η ιστορία μας είναι αυτό της χούντας, όταν βασικές ελευθερίες και ανθρώπινα δικαιώματα είχαν καταστρατηγηθεί ενώ η κοινωνία, και ιδιαίτερα αυτή της επαρχίας σε ένα μικρό απομακρυσμένο χωριό, έφερε ζωντανά και έντονα τα υπολείμματα της σεμνοτυφίας, του καθωσπρεπισμού, του κοινωνικού ρατσισμού, της ευλαβικής τήρησης των προσχημάτων, κρύβοντας επιμελώς οποιαδήποτε παρέκκλιση από τα κοινωνικώς αποδεκτά, την λανθασμένη διαπαιδαγώγηση και χειρισμό της ευαίσθητης παιδικής ψυχής, τα κοινωνικά ταμπού και τις διαστροφές που κρύβονται πολλές φορές κάτω από επιφανείς κοινωνικές θέσεις και μεταμφιέζονται σε κάτι εντελώς διαφορετικό από αυτό που πραγματικά είναι, αλλά ακόμα και τον άκρατο σωβινισμό και τις φασιστικές νοοτροπίες λαών και πολιτισμών ξένων προς την ελληνική κουλτούρα και νοοτροπία. Όλα αυτά θίγονται με ευαισθησία και καθαρή κριτική ματιά από την συγγραφέα, η οποία μας ωθεί να σκεφτούμε, να προβληματιστούμε σχετικά με το φλέγον, διαχρονικό και ιδιαίτερα έντονο φαινόμενο το οποίο αποτελεί το κύριο θέμα του βιβλίου, καθώς συχνά η ανοχή, η αδιαφορία, η σιωπή και η άγνοια μπορούν να αποβούν καταστροφικές και ανεπανόρθωτες.

Το νέο βιβλίο της κ. Δημουλίδου *«Οι Δαίμονες Δεν Έχουν Όνομα»*, για το οποίο της αξίζουν πολλά και θερμά συγχαρητήρια, είναι ένα συγκλονιστικό μυθιστόρημα με αναρίθμητες, πολυεπίπεδες προεκτάσεις, το οποίο θα μείνει χαραγμένο για πάντα στη μνήμη σας και θα εγείρει πολλά ερωτήματα για την κοινωνία, την ανθρώπινη φύση, τα κοινωνικά ταμπού, τα καταπιεσμένα πάθη και τους "δαιμόνες" που είναι πιθανό να ελλοχεύουν μέσα στην τραυματισμένη ψυχή του κάθε υπεράνω υποψίας συνανθρώπου μας, παραμονεύοντας την κατάλληλη ευκαιρία για να τον κυριεύσουν. Διαβάστε το ολόκληρο, από το εισαγωγικό σημείωμα της συγγραφέως μέχρι την τελική αφιέρωση και σας βεβαιώνω, θα απολαύσετε την κάθε στιγμή!

Υπόθεση Οπισθόφυλλου:

«Ο Θανάσης Βεργής χάνει τη γη κάτω από τα πόδια του όταν, τον Μάιο του 1972, η δεκατριάχρονη κόρη του Δροσιά πνίγεται στο ορμητικό ποτάμι του χωριού τους. Το σώμα της δε θα βρεθεί, παρά μόνο τα παπούτσια και η ζακέτα της. Σχεδόν έναν χρόνο αργότερα,

ένα άλλο κορίτσι από το διπλανό χωριό εξαφανίζεται μυστηριωδώς· οι φήμες που κυκλοφορούν λένε πως κλέφτηκε με κάποιον που αγαπούσε τρελά. Λίγους μήνες μετά, ακόμη ένα κορίτσι από το πρώτο χωριό χάνεται αναίτια από προσώπου γης την ημέρα των γενεθλίων της. Ένας πνιγμός και δύο εξαφανίσεις στην ίδια περιοχή προκαλούν πολλά ερωτηματικά τόσο στους κατοίκους όσο και στη Χωροφυλακή που τις ψάχνει παντού, δίχως όμως απαντήσεις. Το χωριό στιγματίζεται ως καταραμένο, κι ένα σύννεφο φόβου βαραίνει τους κατοίκους του.

Είκοσι ολόκληρα χρόνια μετά τον χαμό της Δροσιάς, ένα δεκαπεντάχρονο κορίτσι βρίσκεται πνιγμένο στον ίδιο ποταμό. Η κατάρα ξαναχτυπά το χωριό. Η εξέταση του ιατροδικαστή είναι καταπέλτης. Μαζί με την υπόθεση ανοίγουν ξανά στην Αστυνομία τρεις ξεχασμένοι φάκελοι. Και τότε ξυπνούν οι δαίμονες. Γιατί αυτή τη φορά, κάποιος θα μιλήσει και θα πει αλήθειες που δε θέλει να πιστέψει κανείς. Τι συνέβη σε εκείνα τα κορίτσια που χάθηκαν; Πού πήγαν; Πού βρίσκονται τώρα;

Οι δαίμονες δεν έχουν όνομα. Έχουν όμως παρουσία και επιλέγουν ποιους θα βασανίσουν...»